

לבבנו

מתורתם וכמישנתם של רבוה"ק מעלוב ותלמידיו בעש"ט הק'

אמרות קודש

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יש דורשין לגנאי - היינו שדרשו שבחו מגנות דורו

כשהשליכוהו לאש, ולמה הוצרך נח לבנות התיבה, וי"ל ללמדנו דלכתחילה צריך לילך בדרך הטבע ולבנות תיבה השומרת מפני המים, ואע"פ שמר הקב"ה על התיבה ולולי זאת היתה התיבה נשברת מיד, אפי"ה צריך לעשות השתדלות בדרך הטבע, ובין בדרך הטבע ובין שלא בדרך הטבע שומר הקב"ה, דהרי אצל אברהם אע"ה לא היה שייך טבע כלל שהרי השליכוהו לאש, אלא דרצונו ית' הוא שילכו בדרך הטבע וכן איתא מחז"ל שלא לחפש ניסים (פסחים טז:) ולא לסמוך ע"י, דהקב"ה ברא את העולם עם טבע בכדי שיתנהגו בדרך זו.

וישלה את העורב וגו' (ז. ט.). לכאורה צריך להבין הא שלח נח את העורב בתחילה, והרי העורב נקרא אכזר ודוקא אותו הוא שולח שיעשה לו טובה, ולכא' היה לו להמתין קצת, ולאחר כמה ימים לצאת ולבדוק אם יבשו המים, והעורב שהוא אכזרי הוא מרמז על הגוים ועל כל הדברים הקשים משא"כ יונה שהיא חסד וכנסת ישראל נמשלה ליונה, (עי' ברכות נג:) ואכן היונה היא אשר הביאה בשורה טובה לנח, והעורב היה מסתובב יצא ושוב וכו',

אלא הביאור בזה הוא דהרי אותו הזמן היה זמן שנגזר בו גזירות קשות ואז נחבר העולם, ולכך בחר נח בעורב שהוא אכזרי לראות אם יצא טובה ממנו, ואם אכן היה העורב מבשר בשורות טובות היה זה סימן שכל הגזירות נתהפכו לטובה, אך לא יצא ממנו הטובה, וזהו משום שהיה שם את כנען שממנו יצא דור ההפלה, ואמנם שגזירת המבול נגמרה אך מחמת שהוא היה שם לא היה זה "עידנדא דחדוותא" כ"כ, ונח רצה לדעת אם נתבטלה הגזירה לגמרי לכך שלח העורב, ולפי שלא בישר הטובה, שלח את היונה שהיא בחי' חסד לראות אם לכה"פ גזירת המבול נשקטה ואכן בישרה היונה שבטלה גזירת המבול.

אבל באליהו הנביא שהביאו לו העורבים לחם ובשר בהיותו במערה [דמילא שאינם ניתנים לבניהם אבל לכה"פ שישמרו המזון לעצמם], זהו משום דבאליהו הנביא נתבטלה הגזירה עד סופה, וכל הקשיים נמתקו לרחמים ואפי' העורבים האכזרים נהפכו לרחמנים והי' זה סימן שנהפכו הדינים לרחמים (עי' נוע"א כי תבא ד"ה והי').

ועשרים שנה לבנות התיבה מפני ציווי של הקב"ה ובוודאי האמין שיבא המבול, וי"ל כי נח היה צדיק בדורו וידע והאמין בחסדו ואהבתו ית' שאוהב לכל נפש, ומה שאמר שיבא המבול, הוא כדי להזהיר את אנשי הדור שישבו מדרכם, וכמו שאמר לו הקב"ה לבנות התיבה שיהיו שואלין אותו ע"ז וישבו מדרכם ולכך היה בטוח בזה שלא יביא הקב"ה מבול על העולם, וכשהתחילו לירד גשמים אמר, אלו גשמי ברכה, וכ"כ האמין באהבת הבורא וז"ש נח מקטני אמנה היה שלא האמין שיבואו צרות, ולא היה יכול להאמין שיבא כך לעולם עקב אהבתו של הקב"ה לבריותיו, והיה "מאמין", רק ואינו מאמין שיבא מבול, ולכך נכנס רק "מפני מי המבול".

והקב"ה רחמנותו הוא עד אי"ס אלא דבעת שבעמלקים עסקינן אין מקום לרחמנות, שהמרחם על האכזרי נעשה אכזר, וכמו אותו דייטשער ימ"ש שאם היה אחד עורף את ראשו בהיותו קטן היה מציל בזה ששה מליאן יהודים.

ובל זמן שהעמלקים קיימים המה חורבן לכלל ישראל ולכל העולם, לפי שעמלקי הוא כולו רע, והם משחקים עצמם כאילו הם טובים וכמו אלו המכניסים הולכי דרכים לביתם בסבר פנים יפות ואח"כ נועלים את הדלת עליהם וגוזלים את ממונם, כן הם זרע עמלק שמחניפים לבני"א בכדי ללכדם בשקם, והעמלקי כולו רע, ולכך דינם שונה מכל העולם, ובדור המבול לולי שהביא הקב"ה עליהם את מי המבול היו משחיתים את כל הדורות בנוסף למה שהשחיתו בדורם,

אך נח לא הכניס עצמו לחשבונות שהוא היה תמים והאמין שיהיה טוב, אלא שא"א לילך עם העמלקים בטוב וכמו שהנחש שהוא נוקם כן הם העמלקים, ובדרך משל אמרו על אדם טוב שראה מעל נחש אבן גדולה וריחם על הנחש והסיר מעליו האבן, מיד קם הנחש לנשכו, עבר שם פיקח אחד ואמר לו שישאיר האבן מעל הנחש וינצל, וכך הוא הדרך אצל עמלק, אלא שנח האמין באהבת ה' ית' לבריותיו כי ל א יחפוץ במות המת כי אם בשובו מדרכו וחיה, הצופה לרשע וחפץ בהצדק,

ובדרך אגב י"ל דהרי הרבה ריחו והצללה לפניו ית' וכמו שהיה באברהם אבינו ע"ה שלא ניזוק

ואלה תולדות נח נח וגו' (ז. ט), ואיתא במדרש (ב"ר ל. ה) שהיה נח לעליונים ונח לתחתונים ומ"ש תמים היינו שלימות האדם והכוונה בזה דנח לעליונים היינו דבין אדם למקום היה בשלימות, ונח לתחתונים דבין אדם לחבירו היה בשלימות והיה נחת רוח להקב"ה מדרכו, והיינו 'תמים',

ומ"ש בדורותיו פרש"י, יש מרבותינו דורשין אותו לשבח ויש שדורשין אותו לגנאי, ולכא' אמאי היו דורשין אותו לגנאי במקום שאפשר לדרוש לשבח,

ואפ"ל דבאמת כולם היו דורשין אותו לשבח, אלא דאחד דורש שבחו משבח, והשני למד שבחו מגנאי, והדורשין אותו לשבח דרשו דמה אם בדורו שלא היה צדיקים שילמוד ממעשהם היה נח איש צדיק, בדורו של אברהם עאכ"כ, והדורשין אותו לגנאי דרשו שבחו מגנות דורו, לפי שהיה דורו א ביטערע פונסטערע דור, וכמו במדינת אפריקה שאין נראה שם אפי' א אידישע צורה דורים שם רק גוים וכו'... ונמצא שם איזה יהודי שאינו מביט על הסובבים אותו, רק עסוק בתורתו בכל עת, כן היה בדורו של נח שהיה דורו חשוך כ"כ ועל אף זאת היה נח צדיק תמים, וז"ש כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה דאפי' בדור זה היה צדיק, ובאם היה בדור צדיקים עאכ"כ, ומה שהשיג בדור המבול לא היה נחשב לכלום למה שהיה יכול להשיג בדורו של אברהם,

ובדורו של נח אפי' אויר העולם היה טמא ולכן זה השפיע על החיות ועל הבריה, ובד"צ י"ל דהרי בהמה חיה ועוף אינם הולכים לטיאטער ואין להם יצה"ר וא"כ למה השחיתו דרכם, אלא משום דהיה רוח טומאה וכל העולם היה שרוי בחושך ואפילה,

ועב"ז שבהמות חיות ועופות השחיתו דרכם היה נח עומד בשלו, ולצדקות זו לא היה יכול לבא רק בדורו, ובאם היה בדורו של אברהם, היה מתעלה הרבה יותר, שויין איז נח האט געשטיגן אסאך מדארף זיך האפ לערנען מדארף שטייגן נישט קוקן אויף קיינעם.

ויבא נח וכו' מפני מי המבול, (ז. ט) וברש"י, אף נח מקטני אמנה היה מאמין ואינו מאמין, ולכא' הרי הקב"ה אמר עליו צדיק תמים וכל המעלות, וכאן אומר שמקטני אמנה היה, ועוד שהוא טרח עצמו מאה

צוהר תעשה לתיבה - עבודת התפלה בהיכל הבעש"ט

שמעתי בשם הבעל שם טוב זללה"ה שפירש, צהר תעשה לתיבה, לעשות צהר מן התיבה של תורה ותפילה, לראות ולהסתכל עמה מראש העולם ועד סופו (אור המאיר פ' בשלח).

בא אתה וכל ביתך אל התיבה (ו, טו) ידוע מאמר הבעל שם טוב ד'תיבה' רומז לתיבות התורה והתפלה, והפי' "בא אל התיבה" הוא שהודי צריך "לבוא" ולהכניס את עצמו בתוך תיבות התורה והתפלה. ולכאורה יפלא, דהרי בהמשך צוה הקב"ה לנח "צא מן התיבה" ולפי"ד ש"תיבה" קאי על התיבות הקדושות דתורה ותפילה איהך ייתכן הדבר, אלא שבאמת כך הוא הסדר בעבודת האדם, שמצד הכונה של "דירה בתחתונים" נדרש הוא לצאת מהתבודדותו והסתגרותו בחדרו עם תיבות התורה והתפלה, ולהביא אל העולם כולו את אור הקדושה. עכ"ז מוכרח ההכנה של 'בא אל התיבה'. דהיינו דראשית כל צריך האדם להשקיע את עצמו בתוך התיבה דתורה ותפלה ולהיות שם שנה תמימה (פרש"י פרשתנו ח, יד), שזמן זה כולל בתוכה את כל שינויי הזמנים האפשריים, ואז כאשר חדור הוא בתורה ותפלה ובכל הפרטים, יש בידו הכח לעבודה ד'צא מן התיבה' - שיוצא לעולם התחתון ומקדשו להיות דירה לו יתברך (כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זצ"ל).

בתורה אור (פר' נח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו', בא"ד ועתה יש לכאז"א יגיעות וטרדת הפרנסה לעסוק בעניני עוה"ז הגשמי והוא בחי' מים רבים הנ"ל שנק' מי נח שהוא בחי' גייחא דרוחא לפי שע"י בחי' מים רבים הנ"ל מתעלית הנשמה למדרגה היותר גבוה מקודם התלבשותה כו' שהיתה רק נהנית

מיר האבן שוין געדאווענט, ועתה מחוייבין אנו לומר סדר התפילה השירות ותשבחות שנתקנו ע"י אנשי כנסת הגדולה. כמו כן מסופר שלפני אמירת הלל בחג הסוכות נכנס לסוכה לברך על נטילת לולב, וקודם הברכה התלהב מאד בדחילו ורחימו, ועשה תנועות מתוך בהלה והשתוממות, ולא עצר סערת נפשו לערך שעה. ואח"כ בירך את הברכה על הד'

בדגל מחנה אפרים (פ' נח, ופ' שלח) עה"פ צהר תעשה לתיבה וגו', האיר אדוני אבי זקני [הבעל שם טוב] נ"ע, תיבה מרמז על מילה, שהוא נקרא תיבה, וזהו מה שאמר צהר תעשה לתיבה, ואמר הוא ז"ל שתראה להאיר התיבה היוצא מפיך וכו', תחתיים שניים ושלישים תעשה, יש לומר כאן מרמז מה ששמעתי מן אדוני אבי זקני נ"ע כי בכל דיבור ודבור יש עולמות נשמות ואלהות, וזהו שמרמז כאן אצל התיבה, ותיבה הוא פירוש דיבור וזהו תחתיים היינו עולמות שהוא מדרגה תחתונה, שניים הוא לשון משנה אותיות נשמה, והיינו נשמות, ושלישים היינו אלהות, על שם הכתוב (בשלח יד, ז) ושלישים על כולו, שהוא על ידי שהוא מושל ומנהיג את הכל, וכל אלה, 'תעשה', היינו התיבה והדיבור שתוציא מפיך יהיה בכוונה זו, ובאמונה שלימה, שיש בכל דיבור תחתיים שניים ושלישים, והם עולמות ונשמות ואלהות כנ"ל, והבן.

הבעל שם טוב זי"ע פירש, צהר תעשה לתיבה (נח ו, טו), צהר לשון אורה, ותיבה לשון דיבור, פירוש כשאישי ישראל רוצה לדבר דיבור צריך לראות שהמחשבה תאיר בהדיבור

בתחילה, כי מחשבה אותיות חשב מה (תולדות יצחק פ' נח). - וכע"ז היה מעשה עם מרן רבי דוד מלעלוב זיע"א שיצא פעם מבית מדרשו של הרה"ק הרבי מלובלין זיע"א וביציאתו פגע בו הרה"ק היהודי הק' מפרשיסחא זיע"א בכניסתו לביהמ"ד. שאלו היהודי הק' האם הרבי מלובלין התפלל כבר עם החבריא, השיב רבי דוד'ל, הן, והמשיך בדרכו.

נכנס היהודי הק' לביהמ"ד והנה רואה את הרבי מלובלין מתכוון לתפילה, תמה מאד על דברי הרבי ר' דוד'ל. הרגיש בזה הרבי מלובלין, ואמר להיהודי הק':

שינום בתוך התיבה בכל גופו ולבבו ומחשבתו

לומר תעשה לתיבה וגו' (ו, טו). כספה"ק האריכו צוה דקאי אחיצות התפלה שיאירו ויתעלו לשרשם, ע"י כוונות וזירופים, יחודים ותיקונים, זהר - מלשון אור, תעשה - מל' תיקון, לתיבה - אותיות ותיבות התפלה, ע"כ. והנה הכוונות ע"מ עין לא ראתה כי גזוהיס הס, והתכלית הוא לידע פירוש המילות (צית אהרן ז' צ), ואף כי בתפלה יש תיקון כל הענינים ענייני הגוף והנפש אך אין לורך רק להתקשר ולכוין פירוש התיבות (שם, קל ג), ולהתפלל ככוונה כל מילה מהתפלה כמונה מרגליות ואצנים טובות. וזה דאי' צרש"י אכן טובה המאירה להס.

ואיתא צסס מרן הבעש"ט זיע"א עה"כ (ו, ח) צא אתה וכל ביתך אל התיבה, שינום בתוך התיבה שמדבר עם כל גופו ולבבו ומחשבתו, שכל כולו אין לו צעולמו חוץ מתיבת התפלה. ועד"ז יש לרמוז לזהר קאי גם על האדם שמתפלל, שהוא ע"מ יאיר ויתלהב בתפילתו, כי הרי דצרים גשמיים והצלי עולם הזה, אפשר לעשות צלי חשק וחיות, אך צעסוק האדם בתפלה העיקר הוא כשהעבודה היא צהתלהבות, צמאור פניס וצשמה, היינו שהוא ע"מ - האדם - יתענג ויאיר צעת התפלה מיט לעצדיגקייט (כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע, צאר מנחס).

מינים. הענין בשני הסיפורים, כי תחלה הי'מכוון הכוונות ומייחד היחודים של כל התפלה ואח"כ מוציא בפיו את התיבות (באר מנחס ח"ב עמ' עה).

אמר ר"י בעל שם טוב ע"ה, צהר תעשה לתיבה, שיהא מנהיג התיבה, ואל אמה [- אמא עילאה] תכלנה מלמעלה, פירוש שנותן מזון להשכינה ממדריגות שלמעלה (אור האמת דף א' ע"א).

מזיו השכינה כו' וכמארוז"ל יפה שעה אחת בתשובה ומעש"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב לפי שהוא בחי' יתרון האור מתוך החושך דוקא שהוא בחינת אתכפייא סט"א ואתהפכא חשוכא כו',

שכשעוסק כל היום בענינים גשמיים בטרדת הפרנסה שהם הנק' חשך ומתבונן אח"כ בתפלה איך שאין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה כו' שהם המזלות המשפיעים חיות כל עוה"ז, ...ולזאת נקראו מים רבים הנ"ל מי נח לפי שנעשה ע"י

ניחא דרוחא שנעשה מהם תבת נח שהוא בחי' תיבות התפלה וכמ"ש בא אתה וכל ביתך אל התבה כו'.

וזהו ויגברו המים מאד כו' חמש עשרה נפש האלקית בעסק הפרנסה ועניינים הגשמיים אך עי"ז נעשה אח"כ

יתרון אור כו' כנ"ל. וזהו ותלך התבה על פני המים דוקא ותרם התבה כו' שע"י המים דוקא מתעלות תיבות התפלה ועולה למעלה מעלה כנ"ל. וזהו טעות הבעלי עסקים שבדעתם שאין יכול' להתפלל כ"כ כמו היושבי אוהלים כי אדרבה נהפוך הוא שהם יכולים להתפלל יותר

כי יתרון האור הוא מתוך החשך דוקא כו' (עי"ש באריכות).

אפי' בשאינו יודע מה מתפלל חשובה תפירתו לפני המקום

צטט הצעש"ט זוקללה"ה שגם זה האיש המוטריד צעסקיו כל היום צשווקים וצרחויות וכמעט ששוכח שיש צורה עולם, רק צעת שמגיע זמן תפלת מנחה עולה על זכרונו שהגיע זמן התפלה וגונח ונאנח בלבו צהצוננות הא"ך שפנה כל היום צהצלי העולם, והוא רץ לסימטא אחת מן הלך ומתפלל מנחה, הגם שאינו יודע כלל מה הוא מדבר, עכ"ז גם זה חשוב ויקר מאד לפני הבור"ה, והאנחה שלו צוקעת רקיעים (מגן אברהם, ע"י כאן צמאמריו מש"כ צתורה אור דברים צענין זה).

אמה מלמעלה גברו המים כו' שהוא בחי' תגבורת נפש הבהמית על בחי'

<< המשך מעמ' ד'

! וסיים במליצה: אין פולין (ראויה) לאור הנר...

הרה"ק מרוז'ין הוסיף להפציר ברבינו לחכות עליו ויסעו שניהם יחדיו לארץ ישראל, (הגה"צ רבי אברהם אליעזר מינצבערג מיוזאפאף, העיד שאמר הרה"ק מרוז'ין לרבינו: "אה, ווען איך קען פאר'ן אין ארץ ישראל אזוי ווי איר...") אבל הרבי ר' משה'לי סירב ובהצביעו על זקנו הלבן כשלג אמר: הזקן הלבן שלי לא מרשה לי לחכות יותר!... ונזרקו נבואה מפיו, כי אכן לא ארכו לו הימים לרבי ר' משה'לי, וכעבור שבעים וארבעה יום לבואו לארץ ישראל עלה בסערה השמימה.

וברגע-הפרידה האחרון, הושיט לו הרוז'ינער את ידו ואמר: הרה"ק רבי מנחם מנדיל מויטבסק והרה"ק רבי אברהם מקאליסק עלו לארץ ישראל בכח גדול, אבל לא זכו להשאיר אחריהם בנים שימלאו מקומם, את כבוד קדושתו אני מברך ששוללת הזהב תמשיך עד ביאת גואל, וכלשונו הק' "איער שיינדל זאל זיין ביז משיח וועט קומען" [הגזע שלכם יתקיים עד ביאת משיח] (פרי קודש הילולים, קונט' בית צדיקים יעמוד).

האחרונים של הרה"ק מרוז'ין, הרה"ק הר"ם מלעלוב הלך אליו עם שני בניו הרה"צ רבי יצחק דוד והאדמו"ר רבי אלעזר מנדיל, ואליו נלוו בנו הרה"ק הרדצ"ש זי"ע שהיה אז צעיר לימים כבן שית, אותו הושיב הרה"ק מרוז'ין על ברכיו והשתעשע עמו בחיבה מיוחדת, כבוד מלכים הנחיל הרה"ק מרוז'ין לרבי ר' משה'לי, וכאות מזכרת נתן לו במתנה טס לקישוט ספר-תורה עשוי כסף, עבור בית מדרשו שיכון בירושלים, הוא הפליג בשבחו והפליא את תכונותיו הנדירות ומדותיו הקדושות של הרבי.

בנו בכורו של הרוז'ינער, הרה"ק רבי שלום יוסף, לא היה באותו העת בבית לרגלי נסיעתו לליפציג לצרכי ריפוי, וכשחזר סיפר לו אביו על האורח הגדול שביקר בביתו ועל הליכותיו בקודש שהפליאו אותו, אמר: חבל שלא זכית להכיר את הרבי ר' משה'לי! מימי לא ראיתי יהודי עם לב נשבר כמוהו!... כשנפרדו הצדיקים זה מזה, פתח הרוז'ינער ואמר: פוליש'ע נערנים! מאור אחד כזה היה בתוכם והם נותנים לו לנסוע

נפשות אזלינן אחר הרוב, אלא דבעריות מחמירין ואמרינן דלכתחילה לא תינשא אף על גב דרובם מיית, עד כאן דברי המרדכי, וכן מובא שם בגליון הש"ס בשם תשובת מיימוני (ספר נשים סי' יב), ולפי דבריהם יוצא דהכלל שסומכים על רוב חזק כ"כ, שאפילו יהיה מותר לישבע על סמך זה.

והוכיח לו הרה"ק מרוז'ין שמבואר דבמקום שיש חזקת רוב מותר לו להישבע.

וסיים הרה"ק מרוז'ין ואמר ואמר לו בזה"ל, 'גלייבט'ס מיר קויבעלסדורפיר רב, נישט נאר דער רוב נאר אלעס וואס איך האב ציגעזאגט איז מקויים געווארין, מעג איך שווערין'.

(מקורות: רבינו מריז'ין זי"עא, אהלי יעקב).

ידוע ומפורסם שלקראת מסע עליתו של מרן הרה"ק ר' משה מלעלוב זי"ע לארה"ק ביקר בהיכלו של הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין בטרקלינו אשר בסאדיגורא, והיה זה בחדשי חיו

הרה"ק ר' ישראל מרוז'ין זי"ע (ג' מרחשון).

מבואר מפורש במרדכי שנשבעתי על פי הלכה, ועמד הגר"א שאג נבהל ונשתומם, מהיכן נודע לו בכלל מי אני ושאני בקי במרדכי.

ועתה שכבר יצא מפיו הקדוש דברים כאלו רצה מאד להיזכר במרדכי כזה שהוא המקור למעשהו ולא עלה לו, והציע לפניו **הרה"ק מרוז'ין** דברי המרדכי על הגמ' ביבמות (קנא:). שהגיע נכרי ואמר שאדם בשם חסא טבע בים, אמר רב נחמן האלקים אכלו כוורי לחסא, ומדבריו של ר' נחמן הלכה אשת האיש ההוא ונישאה לאיש אחר

ובמרדכי שם (פרק י"ג ס' קנח) הקשה על זה שאין נשבע רב נחמן שחסא וודאי מת, והרי במים שאין להם סוף אשתו אסורה, עקב שיש ספק אולי יצא האיש מהצד השני בעודו בחיים וסתפקו בזה רבנן אם מת או שעדיין חי, ור' נחמן נשבע שבוודאי מת.

ותירץ דרוב הנופלים לים אינן ניצלים, ורב נחמן שפיר אשתבע דאפילו בדיני

המשך בעמ' ג' <<<

ובמקומו היה מפורסם שהוא יודע כל המרדכי על הש"ס בעל פה), אחרי כמה ימים באה אשה אחת אל הבית המדרש בבכי ובצעקה שבעלה נחלה מאד והוא נוטה למות, והיא מבקשת שהצדיק יבקש רחמים עליו. אמר לה **הרה"ק מרוז'ין** לכי לביתך ובעליך יתרפא, אבל האשה אינה זזה משם עד שהצדיק יבטיח לה, וכן עשה רבינו ואמר לה לכי לשלום ואני מבטיחך, שיהיה לבעליך רפואה שלימה, ורבינו אמר זאת בעת שאחז התפילין בידיו הקדושים.

כאשר ראה זאת **הגר"א שאג** ניגש לרבינו ואמר לו רבי וכי דינא הכי, האם ספרי חיים ומתים פתוחים לפניכם, אמנם אני יודע שתפילת צדיק עושה רושם, אבל להשבע שבועה בנקיטת חפץ, אולי נגזר על האיש הזה ש...

אמר לו רבינו בלשון קודשו: מתפלא אני עליכם קויבעלסדורפיר רב, הלוא העולם אומרים על כבודו שספרי המרדכי ידועים לו בעל פה, והלוא

בספר אזור האמונה (להרה"ק ר' משה מקאסוב זי"ע) מובא מכתבו של **הרה"ח רבי אהרן אהלבוים** (תלמיד מובהק להגה"צ המפורסם **רבי שאול בראך זי"ע** אבד"ק קאשו) ששלח אל **האדמו"ר רבי אברהם יהושע העשיל האגער מקאסוב זי"ע**, ובו הוא מספר את אשר שמע מרבו רבי שאול זי"ע, וכך היה מעשה. בעת אשר תקע הרה"ק מרוז'ין את מושבו בעיר סאדיגורא, רעשה כל המדינה מקדושתו הרמה, והיו מספרים עליו שהוא פועל ישועות באותות ומופתים, ואז עדיין לא נתפרסם כ"כ במדינת אונגארין תורת רבינו הק' הבעש"ט זי"ע ותלמידיו הק'.

והיה בין גדולי אונגארין הגאון המפורסם **רבי אברהם שאג זי"ע**, וכאשר שמע הגר"א שאג אודות הרה"ק מרוז'ין רצה לתהות על קנקנו מבלי להתוודע לשום אדם וכן עשה, נסע לסאדיגורא ושהה שם כמה ימים ולא נודע מי הוא ומה הוא (יש לציין כי הגר"א שאג היה אז אבד"ק קויבעלסדורף,

הצר הקודש לעלוב

בנשיאות כ"ק רביה"ק שליט"א

כוס תנחומים

בצער רב מביכים אנו את הסתלקותו של האי גברא רבא, נשא ונתן באמונה, ירא שמים מרבים, אוהב תורה ולומדיה, קובע עיתים לתורה, אוהב את הבריות, גומל חסד בגופו ובממונו, חנינ' צאצאיו במסירות נפש לתורה ויראת שמים

הרה"ח ר'

יצחק שלמה הערשקא ז"ל

ול'ע ביום ש"ק בראשית לאחר שונד'ן ביטורים קשים ומרים אשר קבלם באהבה

בית כ"ק אדמו"ר שליט"א יחד עם כל אנ"ש דבכל אתר ואתר מביעים תנחומנו **לנוות ביתו** תחי' שבמסירות עמדה לימינו כל הימים ולכל בני המשפחה הרוממה והנכבדה היושבים בעמק הבכא ובפרט לבנו ידידנו, אחד המיוחד שבחבורה, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, מסור בל"ג לכל קודש בית רבינו, ה"ה הרה"ח ר' **משה אהרן הערשקא** שליט"א

ויה"ר שיבליע המות לנצח ולא ישמע עוד שודר ושכר כנבולנו עדי יקיצו וירננו שוכני עפר כביאת משיח צדקנו. כב"א

המצבים מרה

רבנן ותלמידיהון כלל אנ"ש דחסידי לעלוב

חסידי רמ"מ ירושלים

מיסודו ונשיאותו של כ"ק מן פדמו"ר שליט"א

כוס תנחומין

שלוחה בזה קדם ידידנו מוכתר בכל מדה נכונה ורדף צדקה וחסד מסור בכל לבו ונפשו לכל קדשי בית לעלוב ובפרט לקופת הקודש שעי' קופת רבינו שליט"א חסידי רמ"ם ירושלים, ה"ה

הרה"ח המפואר ר' משה אהרן הערשקא שליט"א

נאמן בית כ"ק רבינו שליט"א

ולכל ההמשפחה הנכבדה והרוממה שיחי'

היושבים בעמק הבכא על פטירת אביהם איש היקר באנשים ורדף צו"ח מוקיר ורחים רבנן משכיל אל דל

הרה"ח ר' **יצחק שלמה ז"ל**

בנחמת ציון וירושלים תנוחמו ולא ישמע עוד שודר ושכר כנבולנו עדי יקיימו הקיצו ורננו כל שכני עפר כביאת גואל צדק בב"א.

הנהלת חסידי רמ"ם ירושלים בשם כלל אנ"ש הדרים בארה"ק

ג"א בין המנחמים

מאיר העניג עקיבאיונה לעדערער ברוך יאקאבאוויטש

נודב לע"ג

איש היקר באנשים ורדף צדקה וחסד מוקיר ורחים רבנן משכיל אל דל קבע עתים לתורה

הרה"ח ר' **יצחק שלמה ב"ר אליהו ז"ל**

נלב"ע ביום שב"ק בראשית האי שתא

ת. ג. צ. ב. ה.